

ευθυμογράφημα

αναμνήσεις ενός Μοιράρχου

Του Μοιράρχου ε.α.: Σεραφείμ Αθανασίου

Ο ΤΡΟΧΟΝΟΜΟΣ ΚΑΙ Ο «...ΒΑΚΩΝΔΙΩΣ»

Ήταν θυμάμαι καλοκαίρι το έτος 1947 και υπηρετούσα στην Τροχαία της Ρόδου ως χωροφύλακας τροχονόμος. Ένα πρωινό ήμουνα υπηρεσία στην πύλη Ελευθερίας και κάποια στιγμή σταμάτησα διερχόμενο αυτοκίνητο προς έλεγχο.

- Πως λέγεστε παρακαλώ;
- Βακόνδιος,
- Μου δίνετε τα χαρτιά σας;
- Τα έδωσε αμέσως και πρόθυμα.
- Τα είδα και καταχώρησα την παράβαση.

Έδωσα στον οδηγό το «ανεπιθύμητο» για εκείνον χαρτάκι και ανέβηκα στη ...βαρέλα.

Στεκόταν έξω από το αυτοκίνητο και το διάβαζε. Ύστερα για δευτερόλεπτα με κοίταξε επίμονα και ερευνητικά.

- Θέλετε καμιά διευκρίνιση;
- Όχι ,όχι, σας ευχαριστώ-είπε ο κ.Βακόνδιος- και χάρηκε στο βάθος του δρόμου.
- Τι να ήθελε άραγε; Διερωτήθηκα.

Πέρασαν κάπου δυο χρόνια, πρέπει να ήταν καλοκαίρι του 1949. Βρισκόμουν στο δωμάτιό μου, που μοιραζόμουν με τον συνάδελφο και φίλο Νίκο Μικέλη, ανακατεύοντας παλιά τροχονομικά μου μπλοκ.

Για να δει ο Ιαβέρης πόσους «εξολόθρευσε » μέχρι σήμερα! Σκέφτηκα τούτα τα παλαβά και φαρδύς πλατύς, ξάπλωσα και στο κρεβάτι μου για να μετρήσω με άνεση τα «θύματά» μου!

Διάβαζα στα μπλοκ ονόματα και παραβάσεις, χαιρόμουν για τη δραστηριότητά μου και μουρμούριζα «ας πρόσεχαν οι... κουζουλοί».

Έφθασα και σε κάποιον Βακόνδιο. Κοίταξα τη γραφή μου και... πάγωσα. Ξανακοίταξα το επώνυμο και φυσιογνωμικά θυμήθηκα τον άνθρωπο.

Σκοτείνιασαν τα μάτια μου και έμπηξα μια φωνή. Θεέ μου τί ντροπή!

Μπάμ, ανοίγει την πόρτα ο Νίκος Μικέλης.

Τί έχεις ρε φίλε και φωνάζεις; τί κάνει ο μπάρμπα Χρήστος;

Ο μπάρμπα Χρήστος ήταν πατέρας μου και εκείνο το χρονικό διάστημα ήταν άρρωστος.

-Καλά είναι Νίκο ο μπάρμπα Χρήστος, αλλά κοίταξε εδω τί έκανα.

Πήρε ο Νίκος στα χέρια του το μπλοκ, το κοίταξε, το ξανακοίταξε ,κούνησε αρνητικά το κεφάλι του και είπε:

-Δεν καταλαβαίνω τίποτα, ποιός είναι αυτός ο Βακόνδιος, σου έκανε καμιά καταγγελία;

-Καμιά καταγγελία δεν έκανε ο άνθρωπος , αλλά κοίτα πώς γράφω το όνομά του!

-Πώς το γράφεις;

-Δε βλέπεις ρε Νίκο, στραβομάρα έχεις, δεν διαβάζεις εδω στο Βακόνδιο, αντί για όμικρον, κοπανάω κάτι ωμέγα σαν τη γκλάβα μου;

Έβαλε κάτι γέλια, που ακούστηκε στα διπλανά δωμάτια των συναδέλφων.

Α' ρε βλάκα -αλλιώς με είπε- κάθεται και χολοσκάς με τα ωμέγα και τα όμικρον. Σήκω ρε μούργο να πάμε βόλτα στο Μανδράκι να δούμε καμιά ...γάμπα, σήκω, μπρος. Και αρπάζοντάς με, με σήκωσε από το κρεβάτι μου και τραβήξαμε κατά το νυφοπάζαρο (το Μανδράκι της Ρόδου) για να δούμε...γάμπες!

Τότε με τί αυστηρές απαγορεύσεις ηθών και εθίμων γυναικείες «γάμπες» με λοξές ματιές και από μακριά βλέπαμε, άλλο αν αυτές -τις ματιές- τις συνοδεύαμε με πολλά προσεκτικά μας μουρμουρητά και την όποια φαντασίωση!!! Πρέπει να ήταν καλοκαίρι του έτους 1949, όταν «κορδωμένος» ως άλλος Ιαβέρης είχα πάρει στα χέρια μου εκείνο το μπλοκ για να δω τα «θύματά» μου.

Σε λίγη ώρα και αφού είδα τα «έργα των χειρών μου» με εκείνη την ασυγχώρητη αγραμματοσύνη μου, αναδιπλώθηκα και αισθάνθηκα πολύ άσχημα. Μάλιστα μπορώ να πω ένιωσα ντροπιασμένος και παρά το ότι στο δωμάτιό μου ήμουνα μόνος -δεν είχε έρθει ακόμη ο Νίκος- έκρυβα το πρόσωπό μου μέσα στις παλάμες μου, όπως η στρουθοκάμηλος το κεφάλι της.

Διαβάζοντας τον λανθασμένο «ΒΑΚΩΝΔΙΩ», θυμήθηκα την ερευνητική ματιά του οδηγού και τον τρόπο που με κοίταζε, σαν κάτι να ήθελε να μου πει,

“ Τότε με τις αυστηρές απαγορεύσεις ηθών και εθίμων γυναικείες «γάμπες» με λοξές ματιές και από μακριά βλέπαμε ”